Lieta Nr.1A08000917
Lietas arhīva Nr. 1A-0009-17
ECLI:LV:ALRT:2017:1002.1A08000917.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Alūksnē 2017.gada 2.oktobrī

Alūksnes rajona tiesas
tiesnese A.Strupule
ar tiesas sēdes sekretāri M.Djominu,
piedaloties pie administratīvās atbildības sauktajai personai (sūdzības iesniedzējam) /pers. B/ un iestādes – Valsts darba inspekcijas pārstāvim Valdim Punduram,

2017.gada 2.oktobrī, atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz ***/pers. B/*** sūdzību par Valsts darba inspekcijas 2017.gada 12.maija lēmumu Nr.2017-05-04/80-2017-05-05/193 "Par Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma Nr.12X-263-2017-6 pārsūdzēšanu".

Aprakstošā daļa.

2017.gada 6.martā Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas vecākais inspektors Valdis Pundurs sastādījis Administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.AM031331 par to, ka Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas amatpersona 2016.gada 22.novembrī veikusi pārbaudi koku ciršanas saimniecībā /adrese/, kuras laikā konstatējusi, ka mežsaimniecības darbus veic /pers. F/ un /pers. G/. Pārbaudes laikā, izjautājot nodarbinātās personas, /pers. F/ un /pers. G/ snieguši informāciju, ka veicot mežizstrādes darbus un par darbu veikšanu esot noslēgti līgumi ar koku ciršanas saimniecības "/Nosaukums/" īpašnieku /pers. B/. Pēc pārbaudes, veicot informācijas par darba ņēmēju statusiem datu pārbaudi un salīdzināšanu ar Valsts ieņēmumu dienesta datu bāzi un iegūstot papildus informāciju, kas iegūta 2016.gada 15.decembrī, konstatēts, ka /pers. B/ 2016.gada 21.novembrī noslēdzis līgumus ar iepriekš minētajām personām, kuras darba ņēmēja statusu ieguvušas 2016.gada 21.novembrī kā fiziskas personas, ar kurām ir noslēgti līgumi veikt lauksaimniecības zemes attīrīšanas darbus no apauguma, kā arī mežizstrādes darbus. Iepriekš minētās personas pēc Valsts ieņēmumu dienesta datu bāzes ziņām, nav reģistrējušās Valsts ieņēmumu dienestā kā saimnieciskās darbības veicēji. Atbilstoši Civillikuma 2212.pantā dotajai uzņēmuma līguma definīcijai, ar uzņēmuma līgumu viena no pusēm uzņemas izpildīt otrai par zināmu atlīdzību ar saviem darba rīkiem un ierīcēm kādu pasūtījumu, izgatavot kādu lietu vai izvest galā kādu pasākumu. Savukārt, uzņēmuma līgumam piemērojami noteikumi par darba līgumu, ciktāl tie nerunā pretim sekojošo pantu noteikumiem. Darba līguma definīcija dota Civillikuma 2178.pantā, proti, ar darba līgumu viena puse uzņemas strādāt otrai darbu par atlīdzību.

Analizējot faktiski pastāvošās attiecības starp /pers. B/ un /pers. F/, /pers. B/ un /pers. G/, konstatēts, ka tās atbilst uzņēmuma līguma pazīmēm. Līguma priekšmets – konkrēts pasūtījums, līguma priekšmets orientēts uz konkrēta gala rezultāta saniegšanu (lauksaimniecības zemes attīrīšanas darbi no apauguma, mežizstrādes darbi /pers. B/ piederošā īpašumā /adrese/). Personas nepakļaujas darba devēja noteiktai darba kārtībai un rīkojumiem par konkrēti veicamo darbu, personas neveic darbu ar darba devēja nodrošinātu nepieciešamo aprīkojumu, individuālajiem aizsardzības līdzekļiem. Tādējādi Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas amatpersona konstatē, ka /pers. B/ ir noslēdzis uzņēmuma līgumus ar /pers. F/ un /pers. G/, nosakot par padarīto veikt samaksu (malkā).

Atbilstoši Latvijas Republikas likumdošanai, katrai personai ir jāmaksā Iedzīvotāju ienākuma nodoklis, kas ir nodoklis, ar ko apliek fiziskās personas gūtos ienākumus. Likuma "Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 7.pantā noteikts, ka maksātāja gada ienākums ir visa taksācijas perioda (kalendārā gada) laikā iegūto naudas, naturālo vērtību un saņemto pakalpojumu kopums, savukārt, šī likuma 8.punktā noteikti gada apliekamā ienākuma avoti. Atbilstoši šī likuma 8.panta trešās daļas 1.punktam, pie fiziskās personas ienākumiem, par kuriem ir jāmaksā nodoklis, tiek pieskaitīti ienākumi no individuālā darba, uzņēmuma līguma, komercaģenta un mākslera darbības.

/pers. B/, kuram ar /pers. F/ un /pers. G/ pastāvēja uzņēmēju attiecības, nav reģistrējis minētās personas Valsts ieņēmumu dienesta uzņēmuma līguma noslēgšanas dienā, iesniedzot ziņas par darba ņēmēja statusa iegūšanu un norādot ziņu kodu 81, līdz ar to, nav ievērotas Ministru kabineta 07.09.2010. noteikumu Nr.827 "Noteikumi par valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu veicēju reģistrāciju un ziņojumiem par valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām un iedzīvotāju ienākumu nodokli" 8.3.punkta prasības. Nesniedzot ziņas Valsts ieņēmumu dienestam par fizisku personu, ar kuru noslēgts uzņēmuma līgums, kura uzsāk darbu un, kuras nav reģistrējušās Valsts ieņēmumu dienestā kā saimnieciskās darbības veicējas, /pers. B/ nav ievērojis nodokļu normatīvo aktu prasības un ir izdarījis pārkāpumu, par ko tam iestājas administratīvā atbildība, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159.^{8}panta septīto daļu.

Konstatēts, ka darba devējs (tai skaitā mikrouzņēmumu nodokļa maksātājs), kas noslēdzis uzņēmuma līgumu ar fizisku personu, kura nav reģistrējusies Valsts ieņēmumu dienestā kā saimnieciskās darbības veicēja, katru fizisko personu reģistrē Valsts ieņēmumu dienesta uzņēmuma līguma noslēgšanas dienā, iesniedzot ziņas par darba ņēmēja statusa iegūšanu.

Tātad, /pers. B/ kā darba devējs, kas noslēdzis uzņēmuma līgumu ar fizisku personu, kura nav reģistrējusies Valsts ieņēmumu dienestā kā saimnieciskās darbības veicēja, katru fizisko personu nebija reģistrējis Valsts ieņēmumu dienestā uzņēmuma līguma noslēgšanas dienā, iesniedzot ziņas par darba ņēmēja statusa iegūšanu savlaicīgi.

Pārkāpts Ministru kabineta 2010.gada 7.septembra noteikumu Nr.827 "Noteikumi par valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu veicēju reģistrāciju un ziņojumiem par valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām un iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8.^{3}punkts.

Šādas /pers.B/darbības kvalificētas kā Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159.^{8}panta septītajā daļā paredzētais pārkāpums.

Ar Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas vecākā inspektora Valda Pundura 2017.gada 29.marta lēmumu Nr.12X-263-2017-6 šajā administratīvā pārkāpuma lietā /pers. B/ sodīts ar naudas sodu 140,00 EUR (viens simts četrdesmit *euro*) apmērā.

2017.gada 13.aprīlī /pers. B/ pārsūdzējis augstākā iestādē Valsts darba inspekcijas vecākā inspektora Valda Pundura 2017.gada 29.marta lēmumu Nr.12X-263-2017- 6 administratīvā pārkāpuma lietā Nr.AM031331.

Ar Valsts darba inspekcijas direktora R.Lūša 2017.gada 12.maija lēmumu Nr.2017-05-04/80-2017-05-05/193 "Par Vidzemes reģionālās Valsts

darba inspekcijas administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma Nr.12X-263-2017-6 pārsūdzēšanu" Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas lēmums Nr.12X-263-2017-6 atstāts negrozīts, bet /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Lēmumā norādīts, ka no lietā esošajiem pierādījumiem konstatējams, ka starp /pers. B/ un /pers. G/, un /pers. F/ pastāv vienošanās par konkrēta darba veikšanu - lauksaimniecības zemes attīrīšanas darbi no apauguma un mežistrādes darbi. 2016.gada 22.novembra pārbaudes laikā /pers. F/ un /pers. G/ aptaujas laikā amatpersonai norādījuši, ka viņiem ar /pers. B/ esot vienošanās par darba samaksu – 6,00 EUR par m^3. Savukārt pēc 2016.gada 22.novembra veiktās pārbaudes, t.i., 2016.gada 15.decembrī /pers. B/ un 2017.gada 1.februārī /pers. F/ un /pers. G/ norādījuši, ka darba samaksa bijusi malka.

Augstāka iestāde norādījusi, ka sākotnēji sniegtajām ziņām piešķirama lielāka ticamība, nekā ziņām, kas sniegtas pēc zināma laika notecējuma, kad personai, šajā gadījumā /pers. B/, bijis laiks izvērtēt notikušo. Arī Administratīvā apgabaltiesa esot norādījusi, ka uzreiz sniegtie paskaidrojumi vērtējami kā ticamāki. Augstākās tiesas Senāts pievienojies šādai atziņai, jo tā atbilst dzīvē gūtajiem novērojumiem (skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 26.01.2009. spriedumu lietā Nr. SKA-45/2009). Līdz ar to /pers. F/ un /pers. G/ sākotnēji sniegtajai informācijai esot piešķirama lielāka ticamība.

Civillikuma 2180.pants noteic, ka atlīdzību par darbu var dot tiklab naudā, kā arī citās lietās, un tāpat vienā un otrā veidā kopīgi. Civillikuma 2187.pants noteic, ka darba devējam jāsamaksā darbiniekam par darbu attiecīgā atlīdzība (Civillikuma 2180.pants). Ja darba devējs dod darbiniekam pārtiku un telpas, kur uzturēties un gulēt, šai pārtikai jābūt derīgai un pietiekošai, bet telpām - veselīgām. Pamatojoties uz minēto, konstatējams, ka /pers. B/ devis /pers. F/ un /pers. G/ atlīdzību par darbu.

Pamatojoties uz minēto, augstāka iestāde konstatējusi, ka starp /pers. B/ un /pers. G/, un /pers. F/ noslēgti uzņēmuma līgumi.

Norādīts, ka lietā nav strīda par to, vai starp pusēm ir noslēgts līgums, bet gan par to, vai /pers. B/ bija pienākums iesniegt ziņas Valsts ieņēmumu dienestā par /pers. F/ un /pers. G/ kā par /pers. B/ darba ņēmējiem.

Ministru kabineta noteikumu Nr.827 8.^{3}punkts noteic, ka darba devējs (tai skaitā mikrouzņēmumu nodokļa maksātājs un jaunuzņēmums), kas noslēdzis uzņēmuma līgumu ar fizisku personu, kura nav reģistrējusies Valsts ieņēmumu dienestā kā saimnieciskās darbības veicēja, katru fizisko personu reģistrē Valsts ieņēmumu dienestā uzņēmuma līguma noslēgšanas dienā, iesniedzot ziņas par darba ņēmēja statusa iegūšanu un norādot ziņu kodu 81, ja šīs ziņas jau nav iesniegtas, un uzņēmuma līguma izbeigšanas dienā, iesniedzot ziņas par darba ņēmēja statusa zaudēšanu un norādot ziņu kodu 82, ja persona zaudē darba ņēmēja statusu. Darba devējam ir pienākums iesniegt arī citu šo noteikumu 8.punktā minēto informāciju.

Pārbaudot lietā esošo Valsts ieņēmumu dienesta datu noliktavas sistēmas izdruku "Informācija par fizisko personu: saimnieciskās darbības vai individuālā komersanta reģistrācija, amati un darba vietas" par /pers. F/ un /pers. G/, secināms, ka ne /pers. F/, ne /pers. G/ uz 2016.gada 22.novembra pārbaudes brīdi nebija reģistrējušies Valsts ieņēmumu dienestā kā saimnieciskās darbības veicēji, līdz ar to, nevarēja iesniegt ziņas Valsts ieņēmumu dienestam par noslēgtajiem uzņēmuma līgumiem ar fizisku personu.

Līdz ar to, /pers. B/, noslēdzot uzņēmuma līgumus ar /pers. F/ un /pers. G/, bija pienākums sniegt ziņas Valsts ieņēmumu dienestā, kā par personām, ar kurām /pers. B/ ir noslēgts uzņēmuma līgums.

Pamatojoties uz minēto, augstāka iestāde konstatējusi, ka /pers. B/ ir pārkāpis Ministru kabineta noteikumu Nr.827 8.^{3}punkta prasības, tādējādi izdarot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159.^{8}panta septītajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Augstāka iestāde vērtējusi, vai šajā gadījumā var piemērot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pantu, proti, vai /pers. B/ izdarītais administratīvais pārkāpums uzskatāms par maznozīmīgu.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.panta pirmā daļa paredz iespēju atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības maznozīmīga pārkāpuma gadījumā, ja ziņas par administratīvo pārkāpumu ir pietiekamas, lai konstatētu, ka izdarītais pārkāpums ir maznozīmīgs. Tādā gadījumā institūcija (amatpersona), kurai piekritīga lietas izskatīšana, ir tiesīga neuzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību vai izbeigt uzsākto lietvedību un atbrīvot personu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu. Lai izdarīto administratīvo pārkāpumu atzītu par maznozīmīgu, ir jāizvērtē Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.panta otrajā daļā minētie apstākļi - pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, viņa vainas pakāpe, mantiskais stāvoklis, atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi un jāizdara apsvērumi saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 22.pantā noteikto administratīvā soda mērķi, proti, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Iestādei ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pantu ir piešķirta rīcības brīvība izvērtēt, vai Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 22.pantā noteiktā mērķa sasniegšanai ir nepieciešams saukt pārkāpēju pie administratīvās atbildības, vai arī mērķi iespējams sasniegt, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu. Augstākā tiesa ir norādījusi, ka administratīvais pārkāpums atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu *(skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 12.februāra spriedumu lietā Nr.SKA-15/2009).*

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 1.pantā noteikts, ka administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu, pilsoņu sociāli ekonomiskās, politiskās un personiskās tiesības un brīvības, kā arī komersantu, iestāžu un organizāciju tiesības un likumīgās intereses, noteikto pārvaldes kārtību, valsts un sabiedrisko kārtību, nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt viņos cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, pret sadzīves noteikumiem, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā. Šā uzdevuma realizēšanai Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā noteikts, kāda darbība vai bezdarbība atzīstama par administratīvo pārkāpumu, kādu administratīvo sodu, kāda institūcija (amatpersona) un kādā kārtībā var uzlikt personai, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 8.panta pirmajā daļā noteikts, ka persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 22.pantam administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Administratīvais sods /pers. B/ uzlikts, lai sasniegtu minētajās tiesību normās nostiprinātos mērķus.

Augstāka iestāde norādījusi, ka izdarīto administratīvo pārkāpumu nevar atzīt par tik nebūtisku, ka par to var nepiemērot sodu. Ņemts vērā, ka likumdevējs, nosakot naudas sodu kā soda veidu, ir uzskatījis, ka pārkāpums, kas ir saistīts ar konkrētās kārtības

noteikumu neievērošanu, pēc savas būtības nevar būt maznozīmīgs. Ņemot vērā minēto, augstākas iestādes ieskatā konkrētajā gadījumā /pers. B/ izdarītais administratīvais pārkāpums nav atzīstams par maznozīmīgu.

Izvērtējot visus lietā esošos pierādījumus, kā arī ņemot vērā minēto, augstāka iestāde secinājusi, ka /pers. B/ ir pārkāpis Ministru kabineta noteikumu Nr.827 8.^{3}punkta prasības, tādējādi izdarot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159.^{8}panta septītajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Amatpersona, izvērtējot soda lielumu, norādījusi, ka pārkāpums ir izdarīts aiz neuzmanības. Par šāda pārkāpuma izdarīšanu piemērots minimālais naudas sods, t.i., 140,00 EUR, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159.^{8}panta septītajā daļā, līdz ar to apsvērumus soda lieluma noteikšanai jau ir izdarījis likumdevējs.

Alūksnes rajona tiesā 2017.gada 23.maijā saņemts /pers. B/ iesniegums (sūdzība). Tas pārsūtīts Valsts darba inspekcijai. Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 288.panta otrās daļas prasībām par piekritību no Valsts darba inspekcijas Alūksnes rajona tiesā 2017.gada 7.jūnijā saņemts /pers. B/ iesniegums (sūdzība) ar administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem.

Sūdzībā norādīts, ka /pers. F/ un /pers. G/ uzmeklējuši /pers. B/, viņiem bijusi nepieciešama malka. /pers. B/ parādījis zemes platību, kur viņi varējuši griezt krūmus savām vajadzībām un saviem ieskatiem. Lai viņi varētu legāli atrasties uz /pers. B/ piederošā īpašuma, viņš noslēdzis ar /pers. F/ un /pers. G/ līgumu par attīrīšanas darbiem, ko viņi taisījušies darīt uz /pers. B/ piederošā īpašuma /adrese/.

Norādīts, ka /pers. B/ atradies Rīgā un viņam pazvanījis inspektors Valdis Pundurs, paziņojis, ka ir konstatēts pārkāpums. Atgriežoties Alūksnē, sniedzis paskaidrojumu. Neskatoties uz sniegto paskaidrojumu, inspektors Valdis Pundurs sastādījis protokolu Nr.AM031331 un ar lēmumu Nr.12X-263-2017-6 uzlicis viņam sodu.

/pers. B/ norādījis, ka šo lēmumu par administratīvā soda uzlikšanu uzskata par nepamatotu, jo neesot nodarbinājis /pers. F/ un /pers. G/. Šie kungi paši viņu uzmeklējuši, savu vajadzību spiesti. Viņi paši organizējuši savu darbību un guvuši labumu no tā. Vienīgais, ko /pers. B/ darījis – parādījis dabā teritoriju, kurā tie drīkst darboties.

Lēmumu par administratīvo sodu pārsūdzējis, bet Valsts darba inspekcijas direktors R.Lūsis sūdzību noraidījis.

/pers. B/ lūdz izskatīt viņa sūdzību par viņam uzlikto administratīvo sodu, kuru uzskata par nepamatotu pēc būtības.

Tiesas sēdē /pers. B/ sūdzību uzturēja un paskaidroja, ka viņš nenodarbinājis tos divus vīrus, jo viņi paši meklējuši, kur varētu sagatavot malku. Viņš tikai parādījis vietu savā īpašumā, kur var gatavot malku. Tā noslēguši līgumu, ka viņi attīrīs lauku, paņems malku.

Valsts darba inspekcijas pārstāvis Valdis Pundurs tiesas sēdē norādīja, ka sūdzība nav pamatota un uzturēja spēkā Valsts darba inspekcijas direktora lēmumā norādītos argumentus. /pers. B/ esot noslēdzis Uzņēmuma līgumus ar fiziskām personām, par ko bijis līgumu noslēgšanas dienā jāpaziņo Valsts ieņēmumu dienestam. Viņš norēķinājies ar malku. Inspekcijai arī faktiski esot zināms, ka /pers. B/ nodarbojoties ar malkas sagatavošanas darbiem.

Motīvu daļa.

Uzklausījusi /pers.B/paskaidrojumus, Valsts darba inspekcijas pārstāvja viedokli, pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesnese secina, ka /pers. B/ sūdzība nav pamatota un ir noraidāma, bet Valsts darba inspekcijas direktora 2017.gada 12.maija lēmums Nr.2017-05-04/80-2017-05-05/193 "Par Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma Nr.12X-263-2017-6 pārsūdzēšanu" ir atstājams negrozīts.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 279.panta pirmās daļas noteikumiem persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, kā arī cietušais administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto institūcijas (amatpersonas) lēmumu var pārsūdzēt augstākā iestādē.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 288.panta pirmā daļa noteic, ka augstākas iestādes pieņemtu lēmumu persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, [..] var pārsūdzēt rajona (pilsētas) tiesā pēc deklarētās dzīvesvietas, [...].

Sūdzības iesniedzējs ir pārsūdzējis Valsts darba inspekcijas direktora 2017.gada 12.maija lēmumu Nr.2017-05-04/80-2017-05-05/193 "Par Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma Nr.12X-263-2017-6 pārsūdzēšanu".

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12}panta pirmo daļu, rajona (pilsētas) tiesai neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem ar lēmumu jāatceļ iestādes lēmums un lieta jānosūta iestādei jaunai izskatīšanai pēc piekritības, ja tiek konstatēts, ka:

1) lietu izskatījusi iestāde, kurai nebija tiesību attiecīgo administratīvo pārkāpumu lietu izskatīt;

2) lietas izskatīšanā pārkāptas tiesību normas, kas prasa paziņot administratīvā pārkāpuma lietas dalībniekam par lietas izskatīšanas vietu un laiku;

3) izskatot lietu, pārkāptas tiesību normas par lietvedības valodu;

4) lēmums nosaka to personu tiesības un pienākumus, kuras nav administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieki;

5) lietā nav pilna lēmuma.

Tiesa uzskata, ka konkrētajā lietā nepastāv Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12}panta pirmajā daļā norādītie apstākļi, pamatojoties uz kuriem, neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem ar lēmumu būtu jāatceļ iestādes lēmums un lieta jānosūta iestādei jaunai izskatīšanai pēc piekritības.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12}panta otrai daļai rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;

2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;

3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;

4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Tiesa konstatē, ka gan augstākai iestādei iesniegtā sūdzība, gan tiesā iesniegtā sūdzība par augstākās iestādes lēmumu pēc tajā norādītajiem apstākļiem, pēc to būtības ir vienādas.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 9.panta pirmā daļa noteic, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīva atbildība.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 7.pantā noteikts, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktā kārtībā, un lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību.

Tiesa secina, ka viens no būtiskiem nosacījumiem, kas nodrošina likumības ievērošanu, ir pietiekamu un likumā atļautu pierādījumu iegūšana. Tikai uz likumā noteiktajā kārtībā iegūtiem pierādījumiem ir pamats izdarīt secinājumu par prettiesiskas un administratīvi sodāmas rīcības esamību tās personas darbībās, par kuras saukšanu pie administratīvās atbildības tiek lemts.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta pirmā daļa noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā

paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.[1]pantu pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; personu liecības; eksperta atzinums; kompetentās institūcijas atzinums; dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; elektroniskie pierādījumi; procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; lietiskie pierādījumi.

Ņemot vērā minēto, tiesa konstatē, ka lietā ir iegūti pierādījumi, ar kuriem pamatots pārsūdzētais lēmums un pamatojoties uz kuriem iestāde secinājusi, ka sūdzības iesniedzējs ir izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159.[8]panta septītajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Tiesa ievēro, ka lietā pastāv strīds par to, vai /pers. B/ bija pienākums iesniegt ziņas Valsts ieņēmumu dienestā par /pers. F/ un /pers. G/ kā par /pers. B/ darba ņēmējiem.

No Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas 2017.gada 29.marta lēmuma Nr.12X-263-2017-6 redzams, ka /pers. B/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159.[8]panta septītās daļas, jo /pers. B/ kā darba devējs, kas noslēdzis uzņēmuma līgumu ar fizisku personu, kura nav reģistrējusies Valsts ieņēmumu dienestā kā saimnieciskās darbības veicēja, katru fizisko personu nebija reģistrējis Valsts ieņēmumu dienestā uzņēmuma līguma noslēgšanas dienā, iesniedzot ziņas par darba ņēmēja statusa iegūšanu savlaicīgi.

Par minēto lēmumu 2017.gada 13.aprīlī Vidzemes reģionālajā Valsts darba inspekcijā saņemta /pers. B/ sūdzība. Ar Valsts darba inspekcijas direktora 2017.gada 12.maija lēmumu Nr.2017-05-04/80-2017-05-05/193 atstāts negrozīts 2017.gada 29.marta lēmums administratīvā pārkāpuma lietā, bet /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Tiesa neieguva pierādījumus /pers. B/ apgalvojumiem, ka nav nodarbinājis /pers. F/ un /pers. G/ un nav guvis labumu no tā.

Līdz ar to tiesa ņem vērā, ka fakti, kas nodibināti Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas 2017.gada 29.marta lēmumā Nr.12X-263-2017-6 un Valsts darba inspekcijas direktora 2017.gada 12.maija lēmumā Nr.2017-05-04/80-2017-05-05/193, ir ticami.

Tiesas ieskatā, /pers. B/ nevēlas, lai viņam tiktu piemērots sods par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159.[8]panta septītajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Izvērtējot sūdzībā un tiesas sēdē norādītos argumentus un lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa secina, ka lietā ir pietiekoši pierādījumi tam, ka starp /pers. B/ un /pers. G/, un /pers. F/ pastāvēja vienošanās, uzņēmēju attiecības par konkrēta darba veikšanu - lauksaimniecības zemes attīrīšanas darbu veikšana no apauguma un mežizstrādes darbi. /pers. B/ nav reģisrējis /pers. G/ un /pers. F/ Valsts ieņēmumu dienestā uzņēmuma līguma noslēgšanas dienā, iesniedzot ziņas par darba ņēmēja statusa iegūšanu. Nav ievērotas Ministru kabineta 07.09.2010. noteikumu Nr.827 "Noteikumi par valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu veicēju reģistrāciju un ziņojumiem par valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām un iedzīvotāju ienākumu nodokli" 8.3.punkta prasības.

/pers. B/, nesniedzot ziņas Valsts ieņēmumu dienestam par fizisku personu, ar kuru noslēgts uzņēmuma līgums, kura uzsāk darbu un, kuras nav reģistrējušās Valsts ieņēmumu dienestā kā saimnieciskās darbības veicējas, nav ievērojis nodokļu normatīvo aktu prasības un ir izdarījis pārkāpumu, par ko tam iestājas administratīvā atbildība, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159.[8]panta septīto daļu.

Iestāde, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normām, ir vispusīgi, pilnīgi un objektīvi novērtējusi visus lietas faktiskos apstākļus to kopumā un savstarpējā saistībā, konstatējot administratīvā pārkāpuma esamību un pieņemot tiesisku un pamatotu lēmumu.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[13]panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa atzīst, ka iestādes 2017.gada 12.maija lēmumā ietvertais pamatojums attiecībā uz administratīvā pārkāpuma (tā sastāvu) pastāvēšanu un sūdzības iesniedzēja vainu šī administratīvā pārkāpuma izdarīšanā konkrētā lietā ir pareizs un pietiekams. Līdz ar to tiesai nav nepieciešams to pārvērtēt un vēlreiz analizēt.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Šā panta otrajā daļā noteikts, ka, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Administratīvais naudas sods par minētā pārkāpuma izdarīšanu sūdzības iesniedzējam uzlikts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159.[8]panta septītās daļas sankcijā paredzētajā minimālajā apmērā.

Rezolutīvā daļa.

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12]panta otrās daļas 1.punktu, 289.[13], 289.[17], 289.[18]pantu, tiesnese

nosprieda

Atstāt negrozītu Valsts darba inspekcijas direktora 2017.gada 12.maija lēmumu Nr.2017-05-04/80-2017-05-05/193 "Par Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma Nr.12X-263-2017-6 pārsūdzēšanu", bet /pers. B/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu 10 (desmit) darba dienu laikā no pilna nolēmuma pieejamības dienas tiesas kancelejā var pārsūdzēt (noprotestēt) Vidzemes apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību (protestu) Alūksnes rajona tiesā.

Pilns spriedums būs sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2017.gada 11.oktobrī pēc pulksten 16[iem].

Tiesnese A.Strupule